

Еди Маринов

Той

„Да бъде светлина“

Той беше обикновен експериментатор, прекалено млад и неопитен, за да му бъде поверено ръководството на някой, дори и маловажен експеримент. Беше роден в Италия. Майка му беше истинска художничка, художничка, работеща както в Средновековието – с четка и бои върху бял лист. Не беше като модернистите, които рисуват с цветове извън спектъра във въздуха и чиито картини се виждаха само със специални очила. Тя беше консерватор, използващ само древните методи и затова картините ѝ бяха високо ценени и доста скъпи. Баща му пък беше един от шестте главни инженери на Земята.

Интересно бе, че от двама толкова странни родители произлезе един обикновен експериментатор. От съучениците и по-късно от приятелите му го отличаваша само русата коса и сините очи. Той беше висок, слаб, лицето му беше дълго и изпито.

Един следобед, докато пресмяташе някакви изчисления за един рутинен експеримент, в главата му се роди доста интересна идея. Той остави изчисленията и започна да я обмисля. Скоро разбра, че това е нещо много голямо. Когато беше готов с разработката, отиде при един свой приятел в Института и му показа, какво е направил. Приятелят Му пък занесе разработките на шефа на отдела, който побърза да се свърже с личния секретар на Ръководителя на Института. Чак след като Му беше съобщено, че след 15 минути ще се види със самия Ръководител, той разбра, че идеята е наистина важна. Вцепени се от мисълта, че след четвърт час ще говори лично с Амакуплу Джел.

Самият ръководител Джел беше вече доста стар. Преди около 90 години той създаде Теорията за паралелните вселени – най-значимото научно откритие след Опустошението.

Третата световна война, или Опустошението, както я наричат, унищожила над девет десети от населението на Земята. Оцелели тези (предимно учени и политици със семействата си), които успели да се скрият в противоядрените укрепления. След края на войната те се заселили в няколко тясно свързани помежду си големи града, в които съсредоточили цялата си дейност. Тук се концентрирало всичко – от обикновения живот до политиката, икономиката и науката.

Учените успели да развият роботиката до съвършенство – машините можели да изпълняват всякакви команди и заместили хората във всички области от тяхната дейност. За контрол над роботите била създадена Службата за Инженерство, управлявана от шестте главни инженера – по един за континент, с изключение на Антарктида. Без тяхното

ръководство роботите биха били безпомощни и в света би настъпил хаос.

Скоро обаче хората разбрали, че замествайки ги във всичко, извършвайки всички дейности, присъщи на техния минал живот, машините същевременно им отнели и възможността да се занимават с нещо смислено и полезно. Сега те нямали какво да правят, били обречени на скуката. Някои от тях се отдали на изкуството, други станали религиозни фанатици, а голяма част от хората се самоубивали. Имало и такива, които се опитали с помощта на роботите да конструират космически кораб, който да ги отнесе до най-близката обитаема планета, но открили че пътуването е толкова дълго, че дори и някой от следващите поколения да го преживее, протриването и износването на части от кораба не би позволило достигането на целта.

Това безнадеждно положение продължило доста дълго и скоро човешкият вид бил застрашен от изчезване. Тогава, в този момент на упадък, се появил Амакуплу Джел. И дал на останалите само около три милиона живи човешки същества воля за живот. Със своята Теория за паралелните вселени, със създаването на експериментологията и с тяхното осъществяване той открил нови хоризонти за реализацията на човека като творец.

Основното в Теорията е, че във всяка една точка от пространството, което ние познаваме като Вселена, има безброй точки във времето, всяка от които е част от друга пространствена вселена – тоест, че Вселената е един безкраен низ от паралелни вселени, всяка абсолютно различна от останалите.

А идеята за експериментите – във всяка паралелна вселена може да бъде създавана материя, следователно могат да бъдат създавани планети, слънца, астероиди, дори галактики и в тях може да бъде посято семето на живота, а по-късно учените откриват, че може да бъде създаван и разумен живот. Тези открития правят човека бог – той си играе с материята, пространството и живота, когато и както си поиска.

За да може да се контролира експериментологията и да не се правят безсмислени експерименти, за да се определя кой да ги ръководи и кой да взима участие в тях, бил създаден Институтът по Паралелновселенска експериментология, оглавен от бащата на Теорията – доктор Амакуплу Джел.

Оттогава той станал най-влиятелния и най-почитания човек на Земята.

Когато Го видя, Ръководителят си спомни за себе си, когато

разработваше Теорията, и все пак беше изненадан, че Той е толкова млад. Беше му се обадил Калим, личният му секретар, и му бе казал, че някой имал идея, за която Ръководителят трябва да знае. Джел разбра, че е нещо наистина важно, защото Калим знаеше колко уморен и стар е той и го викаше в Института само при спешни случаи.

Младецът изглеждаше уплашен и притеснен от срещата с Амакуплу. Той започна да обяснява идеята Си веднага след като Джел попита за нея.

„Ще пресъздадем Земята, каквато е била при възникването на първите селища, за да разберем как точно се е развила исторически и най-вече как и защо е възникнало Опустошението“, започна да обяснява Той. „Географията, климатът, почвите, водите, растенията – всичко ще бъде като в оригинала. По-късно ще създадем животни, а накрая хора. Преди старта на експеримента Тера – така ще се казва двойникът – ще бъде във вселена със забавено време – за да не тече животът преди всичко да е готово. След началото ще я пренесем във вселена с толкова по-голяма скорост на светлината, че експериментът да протече за 20 години. Ще прекъснем наблюденията някъде към края на 21 век.“

Ръководителят едва разбра всичко, защото Той говореше прекалено бързо, но след като осмисли чутото, каза:

„Това е великолепно идея. Чудя се как никои не се е замислял досега. Ще дам нареждане подготовката да започне веднага, а на теб възлагам ръководството на Експеримента.“

Когато Той се съвзе, Ръководителят си беше тръгнал, а в Него бушуваше буря от чувства. Той беше стъписан, поласкан, въодушевен, страшно горд от идеята си и безкрайно радостен, както би бил всеки друг на негово място.

След около година всичко беше направено. Тера беше в бавната вселена, напълно готова, очакваща да се роди.

Шест месеца най-добрите учени и оформители заедно с всички роботи от Америка и Азия работиха усилено за създаването на планетата и накрая всичко беше сътворено идентично с оригинала – цялата жива и нежива природа, следите от „миналото“, вътрешният строеж – всяко камъче беше намястото си. Компютри казваха на роботите как да строят различните компоненти, а после и на хората, как да ги съчетаят и къде да ги поставят. Резултатът – една втора Земя.

След като откриха подходяща вселена, подобна на Слънчевата система, на експериментаторите им се наложи да сътворят и Луната.

В експеримента се включиха 300 хил. души, беше мобилизирана

територията на цяла Австралия, отпуснати бяха огромни кредити, работеше се с всички сили. Всички работи от Азия и Африка бяха помощници в експеримента.

За краткото време на подготовка Той се състари с десет години – не само на външен вид, а и по характер – стана по-опитен, по-предпазлив, малко по-затворен.

На 31.03.1246 след Опустошението усилията най-сетне бяха възнаградени – всички медийни линии предаваха пряко от Австралия, всички очи бяха вперени в Него, хората бяха наострили уши, за да чуят какво ще каже.

А Той беше много притеснен – никога не Си беше представял, че ще говори пред целия свят. Не беше подготвил реч, както се правеше в такива случаи, и затова каза само три думи. Думи от една книга, която майка Му беше чела в детството:

И рече Той: „Да бъде светлина.“

...и Експериментът започна.

Грешката

Много се говореше около Експеримента и около това, защо всичко се бе объркало. Той разбира се знаеше – те не бяха направили Земята абсолютно същата и това бе убило Христос – една от най-важните личности в историята.

Съвсем естествено без Христос не възникна християнство и това промени значително хода на историята – в края на 20 век след Христос, ако бе съществувал, светът бе още в Средновековието.

След разпадането на Римската империя Европа остана разделена на малки княжества и градове-държави, които непрестанно воюваха. В тази непрестанна война науката не можеше да процъфтява, защото владетелите на различните държавици не позволяваха на учените да се срещат с чужди такива – за да се предотврати изтичането на информация. Скоро населението на Европа падна дотолкова, че малки групички владееха териториите на големите средновековни държави от оригиналната Земя. Те бяха така заети да пазят живота си и да воюват помежду си, че се превърнаха в диваци.

Монголските орди не нападнаха Европа – нямаха какво да нападат – и се насочиха към Африка. Скоро беше основана Монголската империя в южна Африка, в която всъщност единствените монголци бяха управляващите, но скоро и те бяха претопени. А като следствие на това, че не тръгнаха към Европа, монголците не донесоха чумата и така тази

напаст бе избегната.

Освен това, отново като следствие на липсата на християнство не се появи и мюсюлманството – Мохамед нямаше откъде да черпи идеите си – което пък остави Арабският полуостров в същото положение като Европа.

Интересно беше също и че японците така и не излязоха от своята изолация и продължиха да развиват йерархичното си общество. Китайците пък достроиха стената си – тук тя бе два пъти по висока и обхващаше Китай като с обръч, с изключение на няколко пристанища. Китайците се затвориха и нямаше нужда да измислят барута – нямаше от кого да се защитават.

В Америка пък, без завоевателите, големите и развити цивилизации на ацтеките, маите и инките успяха да обединят всички останали в един народ, в една държава. Управлението им бе републиканско – хора от всяка от дванайсетте области, на които бе разделена Америка избираха по трима свои представители от област. Тези 36 бяха Великият съвет – той управляваше 10 години, като назначаваше и сваляше Владетеля и приемаше законите на Америка.

В 19 век сл. Хр. американците предприеха цялостна инвазия на изток и скоро Европа и Африка бяха в техни ръце. В края на 20 век бе постигната мечтата на човечеството – целият свят, с изключение на Китай и Япония беше единен – американците го бяха обединили в една държава.

Чак когато Експеримента трябваше да приключи започна да се развива някаква наука и бяха открити книгопечатането и часовниците.

Експериметът като цяло бе един провал. Проведе се следствие при закрити врати и се оказа, че причината за провала била, че едно камъче не е било на мястото си. Една коза бутнала това камъче докато пасяла и то предизвикало свличане, което затрупало и убило малкия Исус докато бил в храма. Една единствена толкова мъничка грешка бе довела до такава промяна в историята, а сигурно е имало и много други. Крайното решение на комисията бе, че идеята за Експеримента е била неосъществима и наказва само Него за праросването, на толкова време, ресурси и средства.

Той бе понижен в обикновен експериментатор и отново трябваше да прави рутинни изчисления за посредствени експерименти. След много опити Той най накрая успя да се срещне с Жел и да го помоли да му се даде още един шанс и му бе отказано.

Той бе съсипан. Като всеки друг и Той можеше да сгреша, но лошото бе, че не Негова, а нечия друга бе грешката, довела до сегашното

Му положение. Все пак Той бе съвсем обикновен човек със съвсем обикновени чувства, желания и разбирания. Той можеше и да определя кое е справедливо и кое не, познаваше Доброто и Злото.

Два века след последното, в онзи ден отново бе извършено самоубийство.

Всеки може да сгреша. Всеки човек. Но Той не искаше да бъде само човек. Той искаше да е безгрешен – да е Бог.

КРАЙ

© 1996 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2701>]